

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2799/2526

นางสาวสุภาภรณ์ สะสงโงทก์ บริษัทโซว์แสงกลอนประตุ จำกัดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 583, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 2

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่ ศ.ผู้จัดการฝ่ายขายของบริษัทจำเลยดูเหมือนว่าโจทก์ได้เสียมีสัมพันธกับขายอื่นซึ่งมีภริยาแล้ว ทำให้โจทก์อับอายไม่มาทำงานเกินสามวันทำงานติดต่อกันจนเป็นเหตุให้จำเลยเลิกจ้างโจทก์นั้น เป็นเรื่องส่วนตัว ดังนั้น ศ. จะมีฐานะเป็นนายจ้างหรือไม่จึงไม่ใช่ข้อสำคัญที่จำเป็นต้องวินิจฉัย และการพูดเช่นนั้นก็มีใช่เรื่องกีดกันมิให้ลูกจ้างทำงานติดต่อกันเกินเจ็ดวันทำงาน จึงถือได้ว่าโจทก์ ละทิ้งหน้าที่โดยไม่มีเหตุอันสมควร จำเลยเลิกจ้างโจทก์ได้โดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยและสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยจ้างโจทก์เป็นลูกจ้างประจำ จำเลยเลิกจ้างโจทก์อ้างว่าโจทก์หยุดทำงานเกินกว่าสามวันติดต่อกัน แต่โจทก์มีเหตุจำเป็นและสมควรที่ต้องหยุดงาน เพราะจำเลยได้กล่าวตู่ถูกเหยียดหยามโจทก์ต่อหน้าบุคคลอื่น ทำให้โจทก์อับอายเพื่อนร่วมงาน เป็นการเลิกจ้างโดยโจทก์ไม่มีความผิด ไม่บอกกล่าวล่วงหน้า ไม่จ่ายค่าชดเชยจำเลยค้างจ่ายเงินสะสมค้างจ่ายค่าจ้างและค้างจ่ายค่าทำงานในวันหยุดพักผ่อนประจำปีขอให้บังคับจำเลยจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า เงินสะสม ค่าจ้างค้างจ่าย ค่าทำงานในวันหยุดพักผ่อนประจำปีและค่าชดเชย จำเลยให้การว่าบริษัทจำเลยยังมิได้มีประกาศหยุดพักผ่อนประจำปีโจทก์จึงไม่มีสิทธิจะได้ค่าทำงานในวันหยุดเงินสะสมเงินค่าจ้างค้างจ่ายไม่ถึงจำนวนตามฟ้อง โจทก์ละทิ้งหน้าที่ตั้งแต่วันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๒๖ จนถึงวันให้การ (วันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๒๖) โดยไม่มีเหตุสมควร ไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชย ขอให้ยกฟ้อง ในวันพิจารณาโจทก์จำเลยแถลงรับกันถึงจำนวนเงินสะสมและค่าจ้างค้างจ่าย ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า นายศิริวัฒน์ ผู้จัดการฝ่ายขายมิใช่กรรมการผู้จัดการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัท การที่นายศิริวัฒน์พุดดูหมิ่นโจทก์เป็นการกระทำโดยส่วนตัวไม่เกี่ยวกับบริษัทจำเลยโจทก์อ้างว่าอับอายไม่ไปทำงานตั้งแต่วันที่ ๕ ถึงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๒๖ เป็นการละทิ้งหน้าที่เป็นเวลาสามวันทำงานติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันควรจำเลยเลิกจ้างโจทก์ได้โดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย และไม่ต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า โจทก์มีสิทธิหยุดพักผ่อนประจำปีแต่โจทก์ไม่หยุดพักผ่อนจำเลยต้องรับผิดชอบจ่ายค่าจ้างในวันหยุดพักผ่อนประจำปีพิพากษาให้จำเลยจ่ายเงินสะสม ค่าจ้างที่ค้าง ค่าทำงานในวันหยุดพักผ่อนประจำปีแก่โจทก์ ค่าขนนอกจากนี้ให้ยก โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า โจทก์ถูกนายศิริวัฒน์ผู้จัดการฝ่ายขายของบริษัทจำเลยดูหมิ่นว่า โจทก์ได้เสียมีความสัมพันธ์กับขายอื่นซึ่งมีภริยาแล้ว ทำให้โจทก์อับอายโจทก์จึงละทิ้งหน้าที่ไม่มาทำงานเกินสามวัน เป็นเหตุให้จำเลยเลิกจ้าง นายศิริวัฒน์จะมีฐานะเป็นนายจ้างหรือไม่ ไม่เป็นข้อสำคัญที่จำเป็นต้องวินิจฉัย พฤติการณ์ที่นายศิริวัฒน์พุดเกี่ยวกับโจทก์นั้น หากเป็นจริง ก็เป็นเรื่องส่วนตัว ถ้าโจทก์ถือว่าเป็นการหมิ่นประมาททางอาญาหรือละเมิดทางแพ่ง โจทก์ก็อาจใช้สิทธิทางศาลดำเนินคดีต่อผู้กระทำผิดได้ เหตุดังกล่าวเกิดเมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๒๖ ไม่มีเหตุอันสมควรใด ๆ ที่โจทก์จะอ้างเป็นเหตุละทิ้งหน้าที่การงานไป

ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันที่ ๑๓ เดือนเดียวกัน และกรณีที่ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยล่วงหน้าไปถึงว่า การที่นายศิริวัฒน์พูดเช่นนั้นเป็นการกลั่นแกล้งโจทก์หรือไม่เพราะมิใช่เรื่องกีดกันมิให้ลูกจ้างทำงานติดต่อกันเกินเจ็ดวันทำงาน โดยที่ลูกจ้างมิได้กระทำความผิด พิพากษายืน

องค์คณะ

วรา ไวยหงษ์ · ขจร หะวานนท์ · จุฑา จันทรวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2799/2526>